

A bizonyágtevők háborúsága

Időpont: Húsvét utáni 6. (Exaudi) vasárnapja, 1916. június 4. [Helyszín: Komárom]

Alapige: Jn 15,26-27; 16,1-4;

Mikor pedig eljő majd a Vigasztaló, a kit én küldök néktek az Atyától, az igazságnak Lelke, a ki az Atyától származik, az tesz majd én rólam bizonyágot. De ti is bizonyágot tesztek; mert kezdettől fogva én velem vagytok. Ezeket beszéltem néktek, hogy meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy a ki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy a mikor eljő az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek. De ezeket kezdettől fogva nem mondtam néktek, mivelhogy veletek valék.

Kedves Testvéreim!

Húsvét utáni igehirdetéseink a keresztyén élet emberek előtt kedves, vonzó vonásait tárta fel előttetek inkább. Szó volt a keresztyén békességről, a Jézus pásztorsága alatt való nagy nyugalomról, a keresztyén örömről, a keresztyének imádkozási jogáról, hatóságáról. De azért ne gondoljátok Testvéreim, hogy éppen a keresztyén vallásnak nincsenek az emberek előtt kevésbé vonzó, sőt elidegenítő vonásai is – óh, dehogy nem! Éppen ilyet tár fel előttünk az imént felolvasott szent lecke is: a keresztyén bizonyágtevők háborúságát. Mert nem csak emberek viselhetnek emberek ellen háborút, van egy másik fajta háború is, nagyobb, hosszabb és a kimenetelére nézve végzetlenebb, mint bármelyik emberi háború. Az Isten háborúja az ember ellen az emberek meghódítása végett. Ebben a háborúban is az emberek egy része a mi egyházunk, Isten javára áll, a másik része pedig ellene indul. Ebben a háborúban is szenvednek el emberek súlyos veszteségeket, amiért is új katonákról kell gondoskodniok. Ezért konfirmál egyházunk is új tagokat. S ebben a háborúban is szükség van a régi harcosok újra megerősítésére is, ezért szükséges, hogy gyülekezetünk ifjú tagjainak konfirmációjakor mi is konfirmálódjunk. Óh, jertek azért, elmélkedjünk áhítatunk ezen óráján a bizonyágtevők eme háborúságáról és vizsgáljuk meg:

1. A bizonyágtételt,
2. A háborúságot és
3. Az erőt annak elviselésére

1./

Mi idézi elő ezt a háborúságot? Hát nem maradna-e a Föld nyugodt sötétségben, ha a nap nem küzdené át magát fényes sugaraival a felhők tömegén? Hát nem maradnának-e a sötétség fiai a bűnnek szeretett rabszolgaságában, ha a világosság fiai, Isten bizonyágtevői nem akarnák szabaddá tenni

őket? Bizony! A bizonyág ereje idézi elő ezt a háborúságot. Csakhogy ez a bizonyágtevés is, a háború is, Isten akaratán nyugszik. „Ti bizonyágot tesztek”. S e szavak nem csak a tanítványoknak szóltak, Isten nem akarta, hogy neki csak abból az egy pár küzdő katonából álljon a hadserege, s azok kihaltával megszűnjék a háborúság is. Ez a parancsszerű ajánlás mindenkinek szól, aki az Ő követője. Isten minden hívőt ott akar látni az ő zászlaja alatt küzdő katonák soraiban, Ő a világ végéig fenn akarja tartani a bizonyágtevők háborúságát, s ezért gondoskodik folyton új és új harcosokról.

Anyaszentegyházunk legifjabb felnőtt tagjai! Ti alig pár napja esküdtetek a zászlója alá s állottatok be, az Isten felségjogaiért küzdő, bizonyágtevő harcosok soraiba. Hangsúlyozom, hogy Isten hívő katonáivá lettetek, hiszen nem csak arra tettetek fogadalmat, hogy vallásunk vonzó oldalaihoz ragaszkodni fogtok, hogy a hithez, ami megnyugvást és boldogságot ad, „akár éltek, akár haltok, mindvégig hűek maradtok” hanem arra is, hogy az Ő utain fogtok járni. S emlékeztetek csak, mire figyelmeztetett akkor az Úr, hogy merre visz az Ő útja: „Én rendelvek Titeket, hogy Ti elmenjete és gyümölcsöt teremjete” (Jn 15,16) és „úgy fényljék a Ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a Ti jó cselekedeteiteket és dicsőítsék a Ti mennyei atyátokat.” (Mt 5,16). De prédikáljuk is, ami meg vagyon írva, hogy „amelyeket szem nem látott, fül nem hallott s az ember gondolatjába sem mentek, amit Isten készített az őt szeretőknek.” (1Kor 2,9). Az Ő útja az ételle és szóval való bizonyágtevők útja. A bizonyágtevők seregébe, Krisztus vitézei közé esküdtetek. Tulajdonképpen ama napon katonái lettetek annak a nagy hadjáratnak, melyet Isten vezet emberi lelkekkel emberi lelkek ellen. S amilyen fontos és nagy jelentőségű a katona számára az eskü, amit harctérre menetele előtt tesz, oly nagy jelentőségű számotokra is a konfirmáció. Tudni való, hogy a katona csak akkor lesz igazán katona és Ti is csak ekkor lettetek igazán az Úréi. Eddig hibáitokat, botlásaitokat emberek intézték el. Most egyház vallási tekintetben nagykorúsított emberekként cselekedeteitekért teljes felelősséggel kell az Úr Isten elé állnotok. Krisztus fiatal vitézei! Legyetek erős, jó katonák, bárhová is sodor benneteket az élet árja, minden hivatásotokban, minden munkátokban Istenről tegyetek tanúbizonyágot szavaitokkal és életetekkel. Ezt ajánlja újra figyelmetekbe a mai oltári szent lecke is: Ha valaki szól, az Úr Isten ígétét szólja, ugyanazt az evangéliumot prédikáljuk is, hogy meg vagyon írva „amelyeket szem nem látott, fül nem hallott s az ember gondolatjába nem mentek, azt készítette el Isten az őt szeretőknek.” Legyen azért minden szavatok Istennek tetsző és Istenhez vivő és ha valaki szolgál, mindig azzal az erővel szolgáljon amit Isten ad, „hogy fényljék a Ti világosságotok az emberek előtt”. Legyenek minden cselekedetek is az Istennek tetsző és az Istenhez vivő! Tekintsétek magatokat minden hivatásotokban Isten sáfárainak, ahogy az oltári szent ige mondja: Ki-ki amilyen kegyelmi ajándékokat kapott úgy sáfárkodjatok azzal, hogy az Isten sokféle kegyelmének jó sáfáraiként az Úr Isten dicsőíttessék. Jézus Krisztus által és vele jó katonák lesztek. Az élő Isten felségjogaiért harcoltok.

Hát mi Testvéreim! Krisztusnak többé kevésbé öregebb harcosai, hogyan küzdünk mi az élő Isten felségjogaiért? Közelebb visszük-e az embereket szavaink és cselekedeteink által Ő hozzá, vagy csak a magunk hitéletével törődünk, vagy tán azzal sem? Nem szabad elhessegetnünk ezt a gondolatot, hadd álljon csak meg a maga teljes komolyságában előttünk. Csak hadd juttassa a fiatalok konfirmációja eszünkbe azt, hogy egykoron mi is felesküdtünk Krisztus zászlaja alá, s mégis hányszor lettünk hozzá hűtlenek. Óh, csak hadd szégyenítsen és alázzon meg bennünket ez a konfirmációi emlékűnnepély, hogy ha hallunk emberekről, akik birodalmunk zászlaja alól hűtlenül az ellenséghez pártoltak, sőt ha meg is vetjük őket hamis esküjük, gyalázzuk őket árulásuk miatt, óh, csak hadd jusson eszünkbe, hogy talán mi is hamisan esküdtünk Krisztus zászlaja alá, hiszen hányszor elárultuk már az élő Isten ügyét. Óh, ne mondjátok Testvéreim, hogy az más lapra tartozik! Igaz, az testi, ez lelki háborúságban történik az evangélikus keresztyén ember számára, – de mind a kettő egyforma valóság! Így lesz az ő konfirmációjuk a mi konfirmációnkká is, a bizonyágtételben.

2./

Szükségünk van erre a megerősítésre, hiszen a keresztyén bizonyágtétel szenvedéssel, háborúsággal jár. „A gyülekezetből kirekesztenek titeket!” – jövendöli az Úr követőinek. A tanítványok esetében a legjobb idők voltak, mégis kiátkozták őket a zsidó gyülekezetekből. Ma is érezzük Testvéreim a bizonyágtétel e hatását. Tudjuk, hogy ma is sokszor ki kell válnia a bizonyágtévőnek közvetlen és megszokott környezetéből. Tudjuk, hogy ma is gyakran kerül ellentétbe a bizonyágtévő ember az ő szüleivel és testvéreivel és szomorúan kénytelen a szüleivel ezen alkalomból ellentétbe kerülő ember Jézussal vallani: „Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Aki az Isten akaratát cselekszi az az én fitestvérem és nőtestvérem és az én anyám.” (Mk 3,33, 35) Tudjuk, hogy ma is sokszor legjobb pajtásainkat veszítjük el négyszemközti bizonyágtévő beszélgetésünkben. Eleinte csak azt mondják ránk: ósdiak, de amikor mi ellenünk vannak akkor is nyugodtan valljuk, hogy az ósdi evangélium jelen éltető ereje Isten megdönthetetlen igazsága, akkor azt mondják: különc..... Különc ! Pompás szó ez, Testvéreim, azok számára, akik nem tudnak, vagy nem akarnak a dolgok mélyébe hatolni. Oly rövid szó és mégis annyi mindent meg lehet vele magyarázni! Mintha csak a zsidók megállapítását hallanánk Jézus felől: ördögös, vagy a bizonyágot tevő pünkösdi tanítványok felől: Édes bortól részegedtek meg ezek. Így hidegülnek el lassan tőlünk és egyszer csak azt vesszük észre, hogy ki vagyunk közülük rekesztve, magunk vagyunk! Testvéreim! A bizonyágtévőknek meg kell tanulniuk magukban lenni Jézusért, s abban találni elveszett környezetükért vigasztalást, hogy az igazság lelke ő velük van, és hogy csak pajtásokat veszítettek, de barátokat örökre nyerhetnek.

De ezek az emberek csak magukra vonatkozólag idegenkednek tőlünk, a bizonyágtévőnek ennél rosszabbra is fel kell készülnie. Sőt jön idő, hogy a ki öldököl titeket, mind az azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik – mondja Jézus. Beteljesedett. Eljött az idő, mikor a tanítványokat, mint

közveszélyes gonosztevőket a világ és Isten igaz ügyének érdekében ki akarták irtani. Eljött az idő és bizony hány és hány tanítvány, aki ezeket az igéket hallotta, saját vértanú testén tapasztalta meg Jézus szavainak igazságát. És azután is. Ismerjük az Isten ügyéért való lelkesedés álarca alá rejtőzködő klerikalizmust és ma is az emberi szabadság jelszava alatt bujkáló radikális szabadosságot. Tudjuk, hogy ha el is múlt a máglyán való elégetések és embertelen kínzásokkal való megöletések szomorú emlékéideje, azért még ma is fel kell készülnünk arra, hogy Krisztus hű vitézeinek világi pályáját derékban kettétörjük, hivatali emelkedését lehetetlenné tesszük, még pedig egyedül azért, mert Isten felségjogaiért küzdenek hű tanúbizonyságukkal.

3./

Krisztus ifjú vitézei! Ezeket beszéltem nektek – mondja az Úr -, hogy meg ne botránkozzatok, hogy „amikor eljön az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek” és akkor is büszkén vallhassátok: Gúny, üldözés, vagy nehéz gondok nem törhetik meg hitemet. Magunknak pedig azért mondtuk ezeket, hogy eszünkbe juttassuk Krisztus szavát: Valaki vallást térszen énrólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei atyám előtt. Ha pedig valaki megtagad engem, megtagadom én is azt a mennyei Atyám előtt és ha valaki meg akarja tartani az ő életét elveszti azt és ha valaki elveszti az ő életét énértem és az evangéliumért, megtalálja azt.

Jézus, halált legyőző vitéz, erősítsd a Te katonáidat ! Ámen.

Testi háborúság idején könyörgünk Hozzád, óh, Urunk, a békéért, lelki háborúságért. Ne szüntesd meg azt a vallásháborút, mely nem a lelkiismereti kényszer, hanem a bizonyágtevők háborúja. Hisz háborúban kínálkozik épp nagy aratás. Küldj aratókat, de óvd meg őket az erőszaktól! Küzdelmük ne legyen hiábavaló. Küzdj a hajnali, sötét felhőkkel, és áldásos harmattá változtassad át. Inkább tűrjünk erőszakot. Kérünk erősítést rá, hogy induljunk más kilátásokkal hisz részünkön az igazság lelke. (Ne haragudjunk rájuk, hiszen tudatlanságból cselekednek.) [sic!]